

**MEZI
LÁSKOU
A
NENÁVISTÍ**

SHAIN ROSE

BARONET

Mezi láskou a nenávistí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Shain Rose

Mezi láskou a nenávistí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MEZI
LÁSKOU
A
NENÁVISTÍ**

**MEZI
LÁSKOU
A
NENÁVISTÍ**
SHAIN ROSE

 BARONET

Between Love and Loathing

Copyright © 2023 by Greene Ink Publishing, LLC

All rights reserved.

Translation © Zuzana Ľalíková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2844-7

ISBN e-knihy 978-80-269-2855-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2856-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2845-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

VAROVÁNÍ

Jako čtenářka miluju překvapení, proto jdu do každé knihy naslepo. Zároveň ale chci svým čtenářům dopřát příležitost zjistit, která citlivá témata v mých knihách naleznou.

Jejich seznam si můžete přečíst zde:

www.shainrose.com/content-warnings

*Těm, které štve, že vás mají rádi...
a přesto vás rádi mají.*

CLARA

„UDĚLALI JSME CHYBU.“ Doktor si odkašlal. „Tedy přesněji několik chyb.“

Tohle žádný pacient nechce při návštěvě u lékaře slyšet. Zírala jsem do stropu, místo abych se dívala na doktora, a snažila se vše zpracovat. Celou dobu jsem se držela za ruku, protože tam se mnou nebyl nikdo, kdo by mě za ni držel.

„Někteří lidé to zvládají poměrně dobře. Je vlastně dobře, že jsme to zjistili tak brzy.“

Nesdílela jsem jeho názor, že je dobře, že jsem nemocná. Zvláště když na to není lék. A každý rok na to umírá řada lidí. Bylo mi zle, že to řekl.

Zatímco dál mluvil, snažila jsem se s tou novinou smířit. Ještě že jsem nepřijela vlastním autem, protože sotva jsem nasedla do Uberu, vyhrkly mi slzy. S pomocí zrcátka v pouzdru pudru jsem si nanesla korektor a zkontrolovala, že mám třešňově červenou rtěnku v pořádku. Otřela jsem si oči. Řasenka se mi nerozmazala. Červená vyrážka na tvářích byla poznat i přes vrstvu make-upu, proto jsem si nanesla další.

Dnes mě čekala ještě jedna schůzka. Snažila jsem se na ni sebrat energii. *Už žádné slzy, Claro.*

Když jsem dorazila, moje máma a sestra už byly pryč. Paní Johnsonová mě pozvala do zasedačky, kde nebyl nikdo z širší rodiny. Místo toho se starší žena usmála na Dominica Hardyho, stavitele, kterému můj nevlastní otec důvěřoval. Dominic a jeho bratři byli pro mého nevlastního tátu jako synové, jež nikdy neměl. Zbožňoval je a miloval jako vlastní, což je pochopitelné. Rodinu Hardyových tvořenou čtyřmi okouzujícími bratry a sestrami dvojčaty, jež se provdaly za nechvalně známé muže, si nešlo nezamilovat. Dominic byl však jiný než jeho sourozenci.

„Proč se musí Clařina část poslední vůle číst zároveň s mojí?“ zeptal se důrazně paní Johnsonové, aniž by mi věnoval jediný pohled. V silné čelisti mu zacukal sval. Vůbec mě nepozdravil. Nic jiného jsem však od něj nečekala. Kdykoli jsem se ocitla v jeho blízkosti, ani se na mě nepodíval. Sice měl stejné tmavé vlnité vlasy, stejnou postavu a zelené oči jako jeho mladší bratři, ale ty jeho byly zlejší. Studenější. Nemilosrdnější.

Paní Johnsonová si narovнала zlatý opasek a odpověděla: „K tomu se dostaneme.“

Seděl tam s tím svým pronikavým pohledem a v obleku dokonale střiženém na míru jeho mohutné postavy. Bylo na něm vidět, že se považuje za natolik důležitého, aby se ani neobtěžoval mi kývnout na pozdrav.

Za normálních okolností by mi to vůbec nevadilo, ale právě teď jsem měla zjitřené emoce. Jela jsem na výpary a hrozilo, že se na něj každou chvíli utrhnu, jenom abych se ochránila. Raněné a unavené zvíře může být zatraceně nebezpečné a dneska jsem byla emočně úplně vyčerpaná.

Ukázala na místo vedle Dominica a vyzvala mě: „Posaďte se, Claro. Jaká byla cesta?“

„Dobrá, i když kvůli nehodě na dálnici to chvíli stálo.“

Dominic se podíval na hodinky, jako by chtěl upozornit na to, že čas běží a že jsem přišla o pět minut později.

Probublalo ve mně nutkání se omluvit. „Měla jsem vyjet dřív.“

„Jak jste ale mohla vědět, že bude hustá doprava?“ Vteřinu počkala, když se k ní však Dominic s pochopením pro mé zpoždění nepřipojil, dodala: „No, tak se dáme do práce. Už jsem Carlovu poslední vůli probrala s Dominicovým bratrem a vaší nevlastní sestrou a vysvětlila jim, že podmínky v Carlově poslední vůli jsou poměrně nezvyklé. Ani u vás to není jinak.“

Pomaloučku posunula papíry přes stůl přede mě a Dominica. Moje máma a sestra by se po těch dokumentech vrhly, ale já se od nich odtáhla. O dar, který jsem měla obdržet po smrti nevlastního otce, jsem nestála. Zničehonic mu přestalo bít srdce. On jako by však věděl, že to přijde, a tak celý život připravoval tuto poslední vůli. Vzhledem k tomu, že byl protřelý podnikatel, určitě musel mít vše naplánované.

Carl Milton vládl jedné z největších říší v oblasti pohostinství v zemi, a to spolu s čtyřmi muži, které považoval za své syny – bratry Hardyovými, čímž vznikla společnost Hardy Elite All-Access Team, také známá jako HEAT. Vyráběli hodinky HEAT, stavěli resorty HEAT, vyvíjeli technologii HEAT. HEAT tohle, HEAT tamto. A můj nevlastní otec vlastnil polovinu z toho všeho.

Tedy doted’.

„Dominicu, jste nejstarší ze čtyř sourozenců a myslím, že vám Carl právě proto svěřil znovuotevření re-

sortu Pacific Coast. Navíc jste ho navrhl a jste na něj pyšný.“ Paní Johnsonové se oči zaleskly neprolitými slzami. „S velkým potěšením vám oznamuju, že Carl svěřil do vašich rukou konečný design, provozní práce, podíly i management.“ Odmlčela se a střelila po mně pohledem. „Za podmínky, že součástí resortu bude Clařina cukrárna.“

Tady byl ten háček. Nůž do Dominicových zad. Důvod, proč mi na tom všem něco nesedělo.

Brada mu spadla na zem. Pohlédla jsem na něj a všimla si, že mu sluncem políbená pokožka zrudla. „V plánech pro Pacific není pro její cukrárnu místo.“ Pronesl to naprosto znechuceně a našťavaně a klouby jeho silných rukou zbělaly.

„Není to žádná *cukrárnička*,“ ohradila jsem se. „Je to místo, kde se lidé scházejí a které mají rádi, Dominicu. Mohlo by to mít obrovský úspěch.“ Uhladila jsem si černé maxišaty, které jsem si dnes s úctou ke Carlovi vzala na sebe, přestože mě jejich barva tížila.

„Ano. Tady. Lidé *tady* mají tvůj podnik rádi. Na Floridě. Na opačné straně země, v resortu Pacific Coast – v kterém Carl s tvou cukrárnou vůbec nepočítal – se to bude prodávat těžko.“ Těmi slovy zabodl Dominic Hardy nůž do srdce mého sebevědomí. Už tak se mnou za normálních okolností prohodil sotva půl slova, ovšem teď měl tu drzost na mě promluvit. A ještě tak zle. S takovou nenávisť. „To snad chceš?“

Konečně se mi zadíval do očí. Jeho tmavě zelené duhovky jako by dokázaly nahlédnout pod masku mého sebevědomí, aby našly moji slabinu a zjistily, jestli jsem připravená postavit se výzvě.

„Tak,“ spustila paní Johnsonová a upravila si na nose brýle s drátěnými obroučkami, které barevně ladily k jejímu opasku a zlatému peru, jímž poklepávala

na papír před sebou. „Jak víte, Carl za mnou často jezdil, aby podmínky své závěti upravil. Scházeli jsme se pravidelně každý měsíc a jednou z příloh jeho poslední vůle jsou i architektonické plány vašeho resortu.“ Právnička zalovila v šuplíku, vytáhla z něj papíry a položila je na stůl. Poté opět vzala do ruky pero a ukázala doprostřed výkresu, který před Dominicem rozložila, jako by snad v dokonale připraveném plánu neviděl obrovský prostor s nápisem *Clarina cukrárna*.

„To nepůjde. Výstavba takového prostoru by vyžadovala –“

„Dominicu, teprve jste s renovacemi začali, že? Určitě vymyslíte, jak dovnitř zakomponovat malou cukrárnu vzhledem k tomu, že stavbu budete rozšiřovat o dvacet tisíc metrů čtverečních, čímž celý resort získá rozlohu více než pětáctyřicet tisíc metrů čtverečních.“

Složil si mohutné paže na hrudi. Celý byl obrovský a tvrdý jako žula. Před nikým se neohnul, a už vůbec ne před paní Johnsonovou... ani přede mnou.

Postarší ženu to však neodradilo. Usmála se na mě jako dobrá víla kmotřička a položila ruku na moji. „A vy budete mít vlastní cukrárnu, Claro, protože ta, kterou máte tady, spadne pod správu vaší matky.“

To byla ta největší rána ze všech. Ta, z níž se mi skoro zastavilo srdce. „To musí být nějaká chyba.“

„Ach, moje milá, chápu, že to pro vás musí být těžké.“ Paní Johnsonová zakroutila dokonale načesanou hlavou. „Carl ale chtěl, aby ta nová cukrárna patřila jen vám.“

U lékaře jsem si myslela, že dnešek bude hodně špatný den. Právě teď se však změnil v úplnou katastrofu. Málem jsem se roztrásla zoufalstvím. Uvědomoval si Carl, že místní cukrárna pro mě znamená úplně všechno? Že jsem ztratila nejen jej, ale i svůj podnik?

Prázdnota po ztrátě rodiče bolí každý den. Nikdy nezmizí a nikdy se úplně nezacelí. Nevěděla jsem, jestli chtěl, abych se tu rozbrečela, nebo byla silná, nebo zda se domníval, že v sobě mám sílu udělat, co po mně chtěl.

„Dobře. Moje vlastní cukrárna. Chápu,“ zamumlala jsem a snažila se představit si, co by se do toho resortu hodilo. Když jsem vybudovala cukrárnu tady na východním pobřeží a přímo v jednom konkrétním hotelu, vedla si dobře. Jenže jsem na tom pracovala pod dohledem nevlastního táty a peníze z ní šly do obrovského společného fondu celé rodiny.

„Budu to muset probrat s mámou a ses—“

„Vaše matka s tímhle nebude chtít nic mít.“ Paní Johnsonová obrátila oči v sloup a pak, jako by mi nabízela skleněné střevíčky, které mi změni život, dodala: „Cukrárna v tom novém resortu bude jenom vaše. Vaše matka a sestra s ní nebudou mít nic společného.“

Zatím jsem jí ty střevíčky nevytrhla z rukou, ale lákalo mě to. Místo toho jsem se zamračila na muže, který mě právě teď nenáviděl víc než kdy dřív. Nikdy jsme spolu nevycházeli. Byl příliš zachmuřený, mlčenlivý a neustále v práci. Vždycky se našla *další* věc, která vyžadovala jeho pozornost, takže se nikdy na chvíli nezastavil, aby si užil drobné radosti. Ani když jsem mu jednou nabídla své zákusky zdarma. „Co když se rozhodnu, že ta cukrárna pro mě není?“

„Taky není. Nepotřebujeme ji. Do plánů jsme zahrnuli pět restaurací a promenádu podél malebného pobřeží plnou obchodů. Vše se bude nacházet kousek od resortu. Kavárna, cukrárna, restaurace. Dokonce i zmrzlinárna. Otevřít další cukrárnu přímo v resortu nedává smysl.“ Povytláhl tmavé obočí. Svými slovy

dal jasně najevo, že nepotřebuje ani nechce, abych se k jeho drahocennému resortu byť jen přiblížila.

„Přesto,“ opáčila paní Johnsonová, „to Carl stanovil jako svou podmínku.“ Stočila ke mně zrak. „Jinak, no, vaše matka vlastní akcie wellness centra. Vy a vaše sestra se vždycky můžete spolehnout, že se o vás postará.“

Ano, moje matka. Melinda Miltonová.

V životě nedělala nic, čím by sama dosáhla úspěchu. Pohybovala se v docela jiných společenských kruzích a proplovala tamními vodami jako žralok, který hledá krev. Carla si našla v době, kdy byl nejspíš zranitelný. Rychle zaútočila a zakousla se do stárnoucího muže, který jí mohl pomoci utišit hlad po vyšším postavení.

Můj nevlastní otec jí dal většinu toho, co chtěla, a pravděpodobně někde hluboko uvnitř věděl, že přesně tohle potřebuju. A možná, jen možná, tím dokážu změnit směřování svého života.

„V tom případě bych ráda ten podnik na západním pobřeží vybuodovala,“ prohlásila jsem tiše a přikývla jsem.

Paní Johnsonová se na mě s jiskrou v modrých očích usmála, ovšem Dominic si odkašlal. Když jsem na něj pohlédla, všimla jsem si, že má šlachy na krku napjaté a pokožka na spánku se mu pohybuje tím, jak zatínal čelist. „Nehodlám ti s tím pomáhat a budeš muset dodržovat stavební plány. Myslíš, že to zvládneš?“

S bušícím srdcem jsem odpověděla: „No, je vidět, že mi nevěříš, že to dokážu.“

„Jistěže to nedokážeš. Při tvém prvním podnikání tě vedli za ručičku a teď se ti naskytl mnohem větší příležitost.“ Stiskl si kořen dokonalého nosu. „Nečeká tě snadná cesta, Claro. Bude to dřina.“

Jakkoli byl vůči mně neomalený, musela jsem uznat, že má pravdu. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se nedovolit, aby se mi jeho slova dostala pod kůži.

„Dominicu, to rozhodnutí je na ní. Poslední vůle jí k tomu dává prostor a stanovuje, že vy oba musíte návrh schválit. Nicméně po znovuotevření to bude patřit jen jí.“

„Promiňte, mohla byste to zopakovat?“ vykoktala jsem.

Mám ten podnik navrhnout *ve spolupráci s ním?* S mužem, který se na mě skoro ani nepodíval, natož aby se mnou chtěl pracovat?

„Vy dva musíte navrhnout plány cukrárny spolu. A souhlas musí být...“ Zadívala se do papírů před sebou, vydechla a uchechtla se. „Vyvážený.“ Carl si určitě neuvědomoval, jak to bude těžké.“

„Jelikož bude poté cukrárna patřit jen mně, bude asi nejlepší, když dostanu, co chci...“ Sotva jsem pohlédla na Dominica, který na mě skoro cenil zuby, odmíčila jsem se.

Zadíval se mi na vlasy a poté mi sjel očima po těle. V maxišatech jsem se cítila dobře, ale pod tíhou jeho pohledu mi najednou připadaly téměř odvážné. „Bude tvoje, Claro, ale můžeš se zatraceně vsadit, že návrh bude podle mě.“

Proč jen mě z těch slov zamrazilo v zádech?

„ODVEZU TĚ DOMŮ. Cestou probereme stavební plány,“ zaslechla jsem za sebou hlas, právě když jsem vyšla z budovy a objednávala si další odvoz.

„Chtěla jsem jet taxíkem.“

„To nechceš ani probrat, co musíme udělat?“ zeptal

se. Z jeho hlasu sálal takový vztek, že jsem mu radši ustoupila.

Jakmile jsem nasedla do SUV, Dominic řekl řidiči, kam má jet. Všichni věděli, že Miltonovi bydlí společně v sídle na kopci. Jedno křídlo jsem obývala se sestrou a v druhém bydlela máma s Carlem.

Táhlo mi na třicet, tak mi to připadalo skoro nevhodné, ale máma truchlila.

„Nevím, jestli to vůbec podepíšu.“

„Musíš.“ Vytáhl mobil a začal do něj psát. „A pak mě necháš, abych se postaral o detaily.“

Při představě, že se vzdám další příležitosti, se mi sevřelo srdce, ale čím víc jsme se blížili k domu mé rodiny, tím méně jsem si věřila, že to všechno zvládnou. Moje rodina mě asi stejně bude potřebovat tady.

S Dominicem jsme si po zbytek cesty už skoro nic neřekli. Nejspíš ho napadlo, že mě o všem přesvědčí později. Jenže když jsme projeli bránou na příjezdovou cestu, venku před domem stáli moje matka a muž, o němž jsem věděla, že je její milenec.

Byli opilí.

Už zase.

„Kristepane,“ zašeptala jsem, protože tentokrát tam s nimi byla i moje sestra a zuřivě mávala rukama. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla, opět vydechla a řekla jsem: „Zastav už tady, ať můžu vystoupit, a prosím, ne—“

Pohlédla jsem na Dominica, který na ten výjev zíral. Melinda Miltonová se ukazovala na veřejnosti vždy jen dokonale upravená. Měla překrásné blondáté vlasy, vysoko posazené lícní kosti a štíhlou postavu, ale zlé oči. Vždycky se jí leskly a teď, když došla k autu, mi bylo jasné, že se její hněv, stejně jako hněv jejího milence, obrátí proti mně.

Chtěla jsem otevřít dveře a vystoupit, Dominic však stiskl tlačítko a dveře se vůbec neotevřely.

Otočila jsem se k němu. „Pust' mě ven.“

Zamručel, jako by nad tím uvažoval, a pak pokrčil rameny. „Může si s tebou promluvit tady.“ Místo aby mi dal na vybranou, stáhl okénko.

Mámu to vůbec neodradilo. S Hankem nakoukli dovnitř a máma zavrčela: „Odkázal ti Carl víc než mně?“

„Můžeme si o tom promluvit později, matko? Byla jsem dneska u doktora a –“

Napjala se a sevřela hranu okénka. „Mám se tě snad zeptat, jak to šlo?“ Protočila panenky a v tu chvíli se naklonila na stranu. Hank ji musel podepřít, aby se udržela na nohou. „Doufám, že ti oznámili to, co jsem předpokládala. Přeháníš a jsi v pořádku. Tak co ti řekla paní Johnsonová?“

To, jak přešla mou návštěvu u lékaře, pro mě měla být poslední kapka, ale místo toho jsem jí dala další šanci. „Dostala jsem příležitost otevřít s panem Hardym cukrárnu i mimo Floridu.“ Ukázala jsem na Dominica a pokusila jsem se tak stočit její pozornost k němu, aby si uvědomila, že Hankova společnost zde tak krátce po Carlově smrti a její současné chování nejsou přijatelné.

„Děláš si srandu?“ vyštěkla. Poté si uhladila blondáté vlasy, které měla za normálních okolností dokonale upravené. „Kde?“

„V Kalifornii. Ale, mamí, máme wellness, ne? Nic se tím nezmění –“

„Všechno se změnilo ve chvíli, kdy nám Carl odkázal méně než všechno, co měl. Ten chlap byl vždycky parchant, ale svojí smrtí se mi rozhodl zničit život.“

Carl Milton se k ní nikdy nechoval krutě. Dal jí té-

měř vše, co chtěla, jenže ona chtěla ještě víc. Moje máma doufala, že v den, kdy mu infarkt vzal život, získá všechny akcie jeho společnosti. Když je nedostala, zuřila. „Nemáš se tak špatně –“

„Anastasio!“ zavřeštěla máma přes rameno a strčila do Hanky. „Hanku, vytáhni ji z auta.“

Hank s rozzuřeným výrazem škulbl za dveře. „Otevři ty podělaný dveře.“

Kousla jsem se do rtu, pohlédla na Dominica a zašeptala: „Prosím.“ To už však Hank udeřil pěstí do auta a v tu chvíli jsem viděla, jak se Dominicovi změnily oči.

Předtím byly prázdné a prosté jakýchkoli emocí. Teď se v nich však zračil hněv. Naklonil se přese mě a tiše ho varoval: „Ještě jednou udeříš do mého auta a já vystoupím. A to, co se pak stane, se ti nebude líbit.“

Milenec mojí matky nebyl tak mohutný jako Dominic.

„Kašlu na to,“ ucedil, vycouval a po mámě štkl: „Laskavě si ty svoje pitomý dcery zkrot', Lindo. Vráťím se později.“ Poté vyrazil k jednomu z aut u domu. Máma se rozbřečela.

„Je to tvoje vina, Claro.“ V její sklenici zašplouchal koktejl z vodky. „Jdi dovnitř, ať si můžeme promluvit.“

Když Hank odjížděl, zavřela jsem oči.

„Prosím, odemkni dveře,“ požádala jsem Dominica.

„To jím tak snadno ustoupíš?“

Přikývla jsem a přičilo se mi, že v jeho zelených očích vidím zklamání. Povzdechl si, stiskl tlačítko, ale nespouštěl oči z Hankova vzdalujícího se vozu.

„Pokud bys potřebovala, číslo na mě a Evie máš,“ pověděl mi tiše.

Poté jsem už otevřela dveře a vystoupila.

Moje máma ho slyšela. Odfrkla si, chytila mě za loket a táhla mě pryč. „Nezavolá ti. Nebude to potřebovat. Můžeš jet.“

Naposledy se na mě dlouze podíval a poslechl. Vy-táhl okénko a odjel.

Máma nakrčila nos a stiskla mi loket o něco silněji. „Chceš nás snad opustit? Chceš opustit vlastní *matku*?“

„Ne, jistěže ne. Jenom se mi naskytla příležitost –“

„Chce nás opustit, Anastasie. Nedokážu se na ni ani podívat. Je ostudou naší rodiny.“

„Vždyť jsem ani nic neudělala, mami,“ zašeptala jsem. Příčilo se mi, jak zoufale to zní.

„Přesně tak. Neudělala jsi vůbec nic. Proto ti Carl nic nedal. Řekla jsem ti, ať se k němu chováš slušně, ne? Řekla jsem ti, abys randila s jeho přáteli, hezky se usmívala a nedělala, jako by to tvoje pečení bylo kdo-víco. A koukej, co z toho máš. Pitomou cukrárnu.“

Navzdory jejím krutým slovům mě dojalo, že budu mít vlastní cukrárnu. Že se od ní odstěhuju a budu se věnovat své vášni.

„Ty se usmíváš?“ Mrštila sklenkou o asfalt. Okamžitě jsem svůj výraz ovládla. Máma je stejně vysoká a stavěná jako já, jen mnohem starší. Neměla bych se jí bát, ale když ke mně přikročila, ustoupila jsem. „Myslíš si, že je to k smíchu, Claro?“

„Ne. Jistěže ne.“

„Anastasie, lže mi tvoje sestra? Myslí si, že je to k smíchu?“

Prosebně jsem na sestru pohlédla. Věděla, že bych se mámě nikdy nesmála. Anastasia si povzddech-la. „Claro, musíš se poučit. Takhle to bude nejlepší.“ S těmi slovy se podívala na mámu a tiše jí odpovědě-la: „Usmívala se, mami. Podle ní je to jenom hra.“

V tu chvíli se z mámy stala docela jiná žena. Ten tam byl její jemný tón, ladné pohyby i zbytky rozumu. Na jejím místě se objevilo opilé monstrum, které se na mě rozzuřeně vrhlo.

Možná jsem se jí měla postavit, ale tahle žena mě bila celý život a pečlivě si mou křehkou mysl vycvičila. Když mě poté uhodila do tváře, zas a znovu jsem se jí omlouvala.

„Pokud tě to tak moc mrzí, vrátíš se a budeš žadonit, aby ti dali mnohem víc. Ta cukrárna nepřichází v úvahu. Ani na ni nemysli.“

Od toho dne jsem na tu cukrárnu myslela jako na smilování.

A nakonec jsem tu smlouvu na příslušné stránce podepsala.

O šest měsíců později

Dominic: Návrh tvé cukrárny nebude fungovat.

V tom rohu je foukané sklo?

Já: Ano. Můžu ho objednat.

Dominic: Tvoje odpověď měla znít ne. Vzorem architektury resortu je Umělecká galerie v Milwaukee.

Bude to moderní stavba. Elegantní. Bílá a černá, Claro. Předělej to.

Já: Třeba bude moje cukrárna špetkou barev a energie, které ten resort potřebuje.

Dominic: Třeba? Já o žádné špetky barev nestojím. Nenavrhujeme tu zařízení třídy ve školce. Připravujeme luxusní resort.

Já: Mám tam zaletět a ukázat ti, jak by to podle mě mohlo fungovat?

Dominic: Nepotřebuju ukázat, jak by to mohlo fungovat. Renovace potvrzují devět měsíců. Nemá smysl, abys sem přiletěla, když jsme na tom ještě ani nezačali pracovat. Prostě připrav návrh, který zapadne do minimalistického stylu moderního zařízení resortu. Pak to pošli mojí interiérové designérce Ritě. Bude tvou prostřednicí.

Já: Ale ona neví, jak prolínat oba naše styly.

Dominic: Žádné prolínání nebude. Pokud to je absolutně nezbytné, můžeme si o tom promluvit dnes večer kolem osmé. Jsem ve městě.

Já: Už na večer něco mám, ale mohla bych zítra.

Dominic: Jsou tvé plány na večer důležitější než tvá cukrárna?

Já: Noah má dnes večer hokejový zápas. Slíbila jsem, že přijdu.

Dominic: Takže utkání tvého přítele je důležitější.

Já: To netvrdím. Ale pro něj je to důležité. A je to dobrý kamarád.

Dominic: Působí to na mě, že dáváš přednost svému příteli před resortem.

Já: Dominicu, dělám, co můžu.

Dominic: Jistě, ale myslíš, že to stačí?

O sedm měsíců později

Já: Podle mě ta pohovka potažená růžovou kůží bude perfektně ladit k čokoládovým lanýžům, které budu připravovat.

Dominic: Žádná růžová. Mám ti připomínat, že jsme Ritu zaměstnali jako hlavní designérku, která má resort zařídit v moderním a elegantním stylu?

Já: Ale já budu hlavní cukrářka. Měl bys chtít, abych tam byla spokojená.

Dominic: Tak se musíš naučit, jak být spokojená kdekoli, kde budeš pracovat s ostatními.

Já: Takhle to děláš ty?

Dominic: Ne. Já jsem v tomhle resortu šéf. Neustupuju vkusu jiných, Claro. Ty máš ustoupit tomu mému.

Já: Zítra přiletím do Kalifornie, abych vyzkoušela kuchyň. Mohli bychom se sejít.

Dominic: A nepotřebuje tě náhodou tvůj kamarád na tribunách, až bude hrát o Stanley Cup?

Já: Pokud tím naznačuješ, že jsem někdy v minulosti udělala chybu, když jsem podporovala svého kamaráda, mýlíš se.

Dominic: Když to tvrdíš.

CLARA MILTONOVÁ NEMĚLA V ÚMYSLU s mojí interiérovou designérkou probírat vůbec nic. Místo toho doufala, že vše nechám na starost jí. Nehodlal jsem to udělat. Pokud člověk v životě něco chce, musí o to bojovat.

A Clara bojovat neuměla. Vůbec.

Stíkl jsem si kořen nosu a vzpomínal na to, jak s ní její máma jednala, když jsem ji toho dne přivezl domů. Clara byla připravená vrhnout se do té zamotané situace po hlavě, jenom aby zachránila pověst své rodiny.

Vůbec nebojovala. A to mě štvalo mnohem víc, než by mělo.

Teď ničila můj resort a ani se mnou za svoje změny nebojovala.

Každá textovka představovala otázku, nápad, „možná“. Pokud za mnou někdo přijde s tím, že chce změnit moje plány, měl by své vizi věřit. Už jen při tom pomyšlení mě zachvátila do ruda rozžhavená zuřivost. Dupla si jen jedinkrát, a to před půl rokem, kdy se chtěla zavděčit svému příteli hokejistovi a dělat mu ozdobu.

Ještě nikdo mi v tomhle odvětví neřekl ne, jenom aby dal přednost někomu jinému, zvláště dalšímu muži. Takže teď jsem si jednoduše nenašel čas na to, abych s Clarou probral její nápad na růžovou sedačku ladící s růžovými lanýži, nebo co to mlela.

Bylo třeba, aby mě začala poslouchat. Navrhl jsem pro naši značku celou řadu budov a resort Pacific Coast pro mě byl zvláště důležitý. Byl *můj*. Jeho plány jsem zdokonaloval celé roky a právě na něj jsem byl nejpyšnější. Navrhl jsem, jak budou dlážděné ulice vést k našim restauracím a proplétat se zahradami až ke golfovému hřišti, bazénům, na pláž i na vinice. Všechno jsem to pečlivě a neúnavně vybudoval od píky. Důkladně jsem přemýšlel nad každým detailem. Vyhýbal jsem se čemukoli, co by mě mohlo rozptýlit, jenom abych mohl světu představit mistrovské dílo, nad jehož kvalitami nebude nikdo pochybovat.

Už nikdy nedovolím, aby o mně ještě někdy někdo pochyboval.

A hádat se ohledně růžových potahů mi připadalo naprosto absurdní.

A tak jsem do poslední chvíle odbýval textovky i schvalování návrhů. Měli jsme otevřít za tři měsíce. Jenže včera se na schůzce s Ritou zdálo, že Clara neustoupí. Napsala mi, že bude pokračovat v práci na svém designu navzdory Ritiným doporučením.

A tak jsem si ji toho dne před její schůzkou s Ritou odchytl v lobby.

„Slečno Miltonová,“ zavrčel jsem, právě když si prohlížela křišťálový lustr, který osvětloval velkou část vstupní haly. Vzhledem k vysokému klenutému stropu byl na něj opravdu působivý pohled. Přesně jak jsem zamýšlel pro celý resort.

Stála tam v té bílé hale jako maják barev. Husté, tma-

vě zrzavé vlasy měla pečlivě natočené kolem obličeje, spadaly jí přes ramena a končily přímo u jejích křivek.

Clara Miltonová byla nebezpečně krásná. O tom nebylo nejmenších pochyb. Byla oslnivá. Měla vysoko posazené lícní kosti, hebkou pleť a velké zelené oči. Bez někoho po svém boku působila nemístně a zranitelná.

Nikdy nežila ve skutečném světě ani mu nerozuměla. Ale bude se muset naučit bojovat za to, co chce v tom mém, jinak nepřežije. O to se postarám.

„Pane Hardy?“ Její hlas byl plný překvapení a při tom oslovení se jí zadržel hlas, poté se na mě však usmála a oči jí zasvítily něčím velice podobným naději. „Dominicu, ty jsi přišel.“

Tu naději co nevidět zadupu do prachu. Tohle bude velice rychlá obchodní schůzka. „Volala mi Rita, Claro.“ Pohlédl jsem na hodinky.

„Aha.“ Zamračila se a úsměv jí zakolísal. „No, to od ní bylo moc milé, že ti o mém příjezdu řekla.“

„Nejsem tu, abych tě tu přivítal.“ V tu chvíli jí úsměv z tváře už docela opadl. Výborně. „Jsem tu, protože mě Rita informovala o tom, že se vzpíráš jejím rozhodnutím.“

„Ano.“ Zaváhala a poté před sebou v sytě zelených šatech propletla prsty. „Napadlo mě, že ti o tom řekne,“ přiznala, z jejího hlasu však nezněly sebemenší výčitky. Měla ho stejně chraplavý, jak jsem to roky nenáviděl. Asi protože od ní zněla ta téměř šeptaná slova temně a hříšně a zároveň zranitelně.

„Mám jenom chvíli, ale zařídím, aby s tebou vše probrala. Mluvil jsem s paní Johnsonovou. Je si tvých nesmyslných požadavků vědoma.“

„Nesmyslných?“ Povytáhla obočí, jako by ji to urazilo.

„Ano. Jsou naprosto směšné, ale kromě toho paní Johnsonová zopakovala, že abychom splnili podmínky poslední vůle, musíme získat tvůj konečný souhlas se všemi změnami designu.“ Trhl jsem sebou, protože mě bolelo jí to říct. Paní Johnsonová brala svou práci vykonavatelky poslední vůle velice vážně.

Vypadalo to, že musím ji i Claru poslouchat na slovo. Mému pohledu se na okamžik vyhnula, a tak jsem si ji prohlédl. Měla na sobě šaty se vzorem listů palm. Znal jsem ji už roky, ale jen povrchně. S ženami z vyšší společnosti jsem se už nezaplétal. S ženou, o níž jsem se domníval, že ji miluju, se to ukázalo jako velká chyba.

Pokud se necháte rozptýlit sytými barvami, krásným očima a červenou rtěnkou, mysl si s vámi dokáže pěkně pohrát. A Clara to vše splňovala.

„Měla bys zvážít, jestli je ten obklad nad dřezem dobrý nápad.“ Jednalo se jen o malou část cukrárny, ale žádný detail není dost malý.

„Jak jsem už řekla Ritě, perlově růžová to tu dokonale doplní.“

„Nikde v resortu není třeba nic doplňovat růžovou,“ ucedil jsem. Jako by vůbec nechápala, že nacpat holčičí barbínskou barvu do mého dokonalého a klasického černobílého filmu nemůže fungovat. Nebylo tu pro ni místo. „Obklad může být kostkovaný v odstínech šedi, pokud tu chceš mít něco trochu jiného, ale musíme se držet naplánovaných barev.“

Povzdechla si. Všiml jsem si, že se jí lehce zachvěla brada. Pak se narovnal a zašeptala: „Nemyslíš, že bych tu měla mít aspoň něco podle sebe?“

Kristepane, zase další žádost. A já jsem nehodlal nikomu nic dát. Už ne. Ani ženě s laníma očima barvy smaragdů, která vypadala, že se každou chvíli rozpláče.

Bral jsem, odváděl práci a neohlížel se. Právě takhle se budují říše. Takhle získáte náskok, zatímco ostatní zůstanou daleko za vámi. Věděl jsem to, protože i já jsem kdysi zůstal daleko za ostatními.

Třeba je právě tohle Clařin problém. Potřebovala větší kuráž. „Budeš mít cukrárnu v resortu, který se objeví ve všech magazínech v zemi. To ti nestačí?“

Ani mi neposlala skutečné stavební plány, když jsem o ně požádal. Kdyby byla součástí mého týmu, nechal bych ji na místě vyrazit.

„Víš, že tu budu muset být i potom, co dokončíme návrhy designu, že jo? Uvědomuješ si, že lidi budou chodit po *tvém* resortu v různobarevném oblečení, Dominicu? Tohle místo nebude netknuté navěky.“

Při tom pomyšlení jsem si prokřupl klouby, odstoupil jsem od ní a zase se k ní vrátil. „To vím.“

„Takže si dovedeš představit, že někteří lidé mají barvy *rádi*?“ V jejích očích se zračilo předstírané překvapení, jako by se mi tím vysmívala.

Snažila se mě rozčílit. To tu nikdo jiný nedělal. Ostatní mě poslouchali na slovo, protože jsem si získal jejich respekt. „Co tím chceš říct?“

„Že by tu někde měla být trocha barev. A já je sem přinesu. Pokud nebudou v cukrárně, budu je nosit na sobě.“ Zatočila se přede mnou. *Mohl bych tu nastavit pravidla odívání?* „Budu si nosit, co chci.“ Přimhouřila oči, jako by mi četla myšlenky. „A moje makronky jsou nejlepší na celé Floridě a –“

„Chceš kostkovaný obklad, nebo obyčejné bílé obkladačky?“

Na vteřinu zavřela oči. Bodl mě pocit ztráty, což mě překvapilo. Nikdy jsem si nevyčítal, že jsem odněkud vytlačil barvy. Lidi je stejně používali jen jako berlič-

ku, kterou odvraceli pozornost od svých chyb. „Tohle je ta poslední věc, které se vzdám, Dominicu.“

„Je to tak nejlepší, Claro.“ Pokrčil jsem rameny. „Nechci, abys pak musela poslouchat kritiku designu. Kdyby se jednalo o naše jídelní dodávky nebo obchod na promenádě, nechal bych ti volnou ruku.“

„Takže jinými slovy můj návrh není dost dobrý?“
Nebylo poznat, jestli se z jejího hlasu ozývá bolest, nebo vztek.

Stiskl jsem si kořen nosu. „Jen říkám, že my dva máme každý úplně jiný styl, a ty k sobě neladí.“

„Jsem si velice dobře vědoma, že si nejsme v ničem podobní a že k sobě v žádném ohledu nepasujeme.“

Ucedila to s takovým pohrdáním, až mě to překvapilo. Věděl jsem, že představujeme protiklady, ale nelíbilo se mi, že si to uvědomuje i ona. „Co to má sakra znamenat?“

„Copak to není zřejmé?“ vyštěkla a vzápětí si povzdechla. „Peču zákusky a ty je ani nejíš. Jako bys byl alergický na cukr.“

Nemělo smysl jíst něco, co je pro tělo jed, když můžete jíst bílkoviny nebo něco, co vašemu tělu naopak prospívá. Do její cukrárny na Floridě jsem zavítal jen zřídka a neměl jsem v plánu chodit ani do té zdejší. „Možná bys měla zvážít, jaké jídlo budeš v téhle cukrárně nabízet –“

Ostře se nadechla a ustoupila. „Máš mě za tak neschopnou, že jsem podle tebe ani nepřemýšlela nad menu?“

Nebyl jsem si tím tak docela jistý. „Nevím o tom, že bys poslala Ritě menu.“

„Protože mě o to ani jeden z vás nepožádal.“ Teď už z jejího hlasu opravdu sálal vztek. Všiml jsem si, jak rychle ta slova ucedila, než se zhluboka nadechla,

pravděpodobně aby ovládla emoce. „Stejně tak jste nepožádali o marketingovou strategii, název cukrárny ani –“

„A to je snad problém? Dostala jsi seznam zaměstnanců na ranní směnu, kontakt na dodavatele ovoce a zeleniny s týdenní závazkou a většinu designu má na starosti Rita. Pokud mi chceš poslat zbytek, fajn.“

„Ne, díky,“ odsekla.

„Ne, díky?“

„Stejně to změníte. Pracuju s tebou na designu, protože je to podmínka poslední vůle, a chci kolegy, ne nepřátele. Toho dodavatele беру a už jsem najala někoho z tvého seznamu zaměstnanců –“

„Koho?“

„Za dva týdny se tu začne zaučovat Matt Connor.“

„Matt Connor?“ Věděl jsem o něm, protože pracoval v resortu kousek odtud. Pohovor s ním vedl Valentino. Zamručel jsem. Takhle z hlavy jsem netušil, jestli mám důvod zamítnout, aby tu pracoval.

„Byl na seznamu.“

„Ano, to vím. Pohovor s ním vedl Valentinův tým.“

„Proč není... Ach. Takže jsi mi nabídl Valentinoovy zbytky?“ Okamžitě si dala ruku v bok. „Měla jsem za to, že chceš pro svůj resort ty nejlepší z nejlepších.“

„To chci. Ale nejsem přesvědčený o tom, že tvoje cukrárna bude součástí resortu po dlouhou dobu,“ prohlásil jsem významně a přímočaře. Musí se naučit vyrovnat se špatným hodnocením. Dostane jich spoustu. Tady nejsme v hotelu jejího papírka. Lidi ji tu neznají jako ti na Floridě.

„Ty jsi vážně přemýšlel nad mojí budoucností zde, co?“ Její slova vyzněla jako rozechvělé zašeptání. Na vteřinu mě napadlo, jestli bych neměl vycouvat, abych tu nemusel poslouchat, jak brečí.

Jenže pak Clara Miltonová udělala něco, co jsem nečekal. Kousla se do plného měkkého rtu a pomalu mě obešla. „Seděl jsi tady... tvořil můj prostor a přemýšlel nad tím, jak to tu po mém příjezdu bude vypadat. Jsem moc ráda, že jsi mě aspoň přišel přivítat do lobby, Dominicu. Podle mě jsem ti, pokud šlo o změny, ustupovala víc než dost a třeba tu moje cukrárna skutečně nevydrží. Možná to nezvládnou, přesně jak v to doufáš. A pak budeš mít resort, o kterém sníš. Do té doby jsem ochotná se ohledně několika věcí domluvit na kompromisech. Ale co se toho zbytku týče...“

Odmělčela se, jako by to ani nechtěla říct. „Zbytku, Claro?“

Oba jsme zůstali zticha.

„Nebudu ti ustupovat, Dominicu. Je to moje cukrárna.“ A vida, konečně se ukázala kuráž, o níž jsem se už ani nedomníval, že ji někde v sobě má. Po tom prohlášení jako by ožila – tváře jí zčervenaly, hleděla mi přímo do očí a sálala z ní moc.

„Víš to určitě?“ Během let jsem překonal mnoho věcí. Lidi, kteří tvrdili, že moje návrhy za nic nestojí. Hádky s dalšími staviteli, nemilosrdné konkurenční prostředí i neúspěchy. Posledních několik let jsem však nenarazil na žádnou významnou překážku a skutečnou konkurenci, protože jsem konečně dosáhl úspěchu, který mi sice přinesl spokojenost, ale také nudu.

A provokovat Claru mě vůbec nenudilo. Ne, když jsem v jejích očích najednou viděl oheň.

„Proč bych to neměla vědět jistě?“

„Lidi platí za pobyt v resortu navrženém Hardym, ne za –“

„Ani tu větu nedokončuj,“ zasyčela jedovatě. „Ty urážky si zkoušej na někoho jiného, Dominicu. Já na ně nejsem zvědavá. Tohle je to poslední, co ti dám.“

Nato se na opačné straně lobby ozval hlasitý klapot Ritiných podpatků.

„Tak to poslední, co mi dáš, jo?“ zašeptal jsem.

Střelila pohledem po Ritě a pak ho upřela opět do mých očí. Složila si paže na hrudi. „Ano.“

„Pokud chceš proti mně vytáhnout do války, klidně si to zkus. Nevyhraješ, rváčko. Tohle je moje bojiště.“

„To se ještě uvidí,“ odvětila. To už k nám došla Rita s vysokým a hubeným Mattem Connorem v patách.

„Dominicu, máš radu.“ Poté stočila oči na Claru. Líbilo se mi, že Rita nikdy nemarnila čas. „Claro, moc ráda vás poznávám osobně –“

Bez rozloučení a bez ohlednutí jsem je tam nechal být.

Od rána jsem se neusmál, ale teď jsem se usmíval celou cestu až na radu.

Paloma: Jsi tu? Jen abys věděla, v lobby se koná porada.

ZAMRAČILA JSEM SE NA TEXTOVKU a při tom jsem poslouchala, jak na mě moje nevlastní sestra Evie v telefonu mluví. „Jsi v Los Angeles už celý měsíc a za celou tu dobu jsi mi poslala jen fotky koťat, která sis vůbec neměla brát domů.“

Pořídila jsem další fotku a poslala ji Evie. Obě šedobílé chlupaté kuličky se zlatýma očima na mě mžouraly. Odehnala jsem je. Potřebovala jsem si vzít notebook, protože jsem netušila, o jaké poradě mi to Paloma právě napsala.

„Panebože, jsou tak maličká,“ rozplývala se Evie. „To neměla obojky nebo něco, podle čeho bys poznala, komu patří, když jsi je objevila?“

„Vůbec. Ani mikročip. Právě teď baští kočičí kapsičky. Vzala jsem je k veterináři a koupila jim pelíšky, které si okamžitě zamilovaly.“ Odvzít je bylo peklo, protože do taxíku jsem pro ně potřebovala přepravku.

Svoje auto jsem tu neměla. Nechala jsem ho na Floridě.

„Pošleš mi fotku jejich pelíšků?“ zeptala se Evie nevinně.

Zoufale chtěla vidět, jak bydlím, ale vzhledem k tomu, že byt byl maličký a neměla jsem tu moc nábytku, chtěla jsem to pozdržet, dokud to tu aspoň nenazdobím. Došla jsem do rohu obývacího pokoje, vyfotila jsem kočičí strom a měkký pelíšek na zemi. „Tak. A už si nestěžuj.“

„A vida, dřevěné podlahy a příruční stolek s... To na té fotce jsem já s miminy?“ Domáci mi přísně zakázal pověsit si cokoli na zeď. Říkal, že každý hřebík mě bude stát sto dolarů, takže jsem si nakoupila jen stojací rámečky.

„Objevila jsem ho s jednou kolegyní. Palomou. Vzpomínáš? Vlastní obchůdek spojený s resortem. O víkendu mi ukázala okolí a pozvala mě na garážový výprodej.“ Tam objevila i vínový koberec, který položila na ošlapanou dřevěnou podlahu, nové rolety, jež pověsila místo roztrhaných, a zrcadlo v rámu, které si opřela o zažloutlé stěny. Všechny tyto objevené poklady jí přinesly víc radosti než lodičky s červenou podrážkou.

„Ona obráží výprodeje beze mě, Declane,“ postěžovala si Evie svému manželovi, tomu hodnému z bratrů Hardyových – měla jsem ho moc ráda, protože její nevlastní sestru miluje tak jako nikdo jiný.

„Tak si zajdi do starožitnictví. Pro tebe je to tam zdarma,“ zaslechla jsem, jak zabručel.

„Jenže to není totéž.“ Povzdechla si. Kojila jejich prvního chlapečka a její manžel byl vůči ní až příliš ochranný. Přesto jsem v jejím hlasu slyšela lásku k němu a věděla jsem, že jim manželství svědčí tak,

jak by se to mně nestalo. „Viš, kdybych přijela, pomohla bych ti se tam zabydlet.“

„Je to tu zařízené, Evie.“ Povzdechla jsem si a přejela dlaní po ohmataném vzorovaném potahu pohovky. Poté jsem zašla do ložnice a otevřela si notebook. Jeden z polštářů měl roztržený šev a nebyla jsem si tak úplně jistá, jestli v koupelně neprotékají trubky, ale slabý pach plísně by mi asi měl dělat starosti. Místo toho jsem si každý večer otevřela okna dokořán a užívala si vlahý vánek.

„To je fuk. Jak se cítíš?“ Na tohle se mě ptala po každé.

„Tu a tam se to ozve, ale co jsem se přestěhovala, je mi popravdě líp.“ Povzdechla jsem si. Věděla jsem, že ji zajímá, jak moje nemoc postupuje, i když se na to nezeptala přímo. „Být s mámou a Anastasií bylo občas náročné.“

„Dobře. Pokud se to zhorší, nebo tě otevření cukrárny začne příliš stresovat, řekni o tom Domovi, jinak požádám Declana, aby si s ním o tvé diagnóze promluvil –“

Okamžitě jsem přestala psát na počítači a skoro jsem zařvala: „Ne. *Jemu* ani slovo!“ Nechtěla jsem, aby se o mně Dominic cokoli dozvěděl, a už vůbec ne od svého bratra. Dával jasně najevo, že by mu to bylo stejně jedno. „Popravdě je to moc krásný resort a jsem nadšená, že v něm budu mít vlastní cukrárnu.“

Declan někde v pozadí houkl: „Nelži, Claro. Vlij do toho sterilního místa trochu barev.“

Evie se uchechtla a já se musela usmát. „Já vím, já vím. Jenom si nejsem jistá, jestli tam ta cukrárna vůbec patří a –“

„Tak se postarej, aby tam patřila. Nikdy jsi neměla

nikam zapadat, Claro. Tak vystup z řady. Podle mě to právě proto tvůj táta takhle vymyslel.“

„*Náš* táta si navymýšlel spoustu věcí a neuměl je pořádně říct.“ Tohle dělala vždycky. Vynechávala se, když neměla. Evie k nám přišla před rokem potom, co většinu svého života strávila bez svého biologického otce Carla. Právě na ni padlo těžké břemeno Carlova „podmínečného daru“ uvedeného v závěti, kvůli kterému musela uzavřít manželství z rozumu.

Nebo jsem si to aspoň myslela.

Ukázalo se, že jednání s Dominicem Hardym bude *velice* náročné. Zajímalo by mě, co by mi na to řekla, kdybych jí pověděla, že jsem toho namyšleného panáka neviděla od chvíle, kdy jsem sem před měsícem dorazila. Očividně mě úplně odepsal, když se za mnou ani jednou nezastavil.

A zatímco jsem si pročítala e-maily, přemýšlela jsem nad tím, že spolupráce s ním bude čím dál horší.

Náhle jsem vyskočila na nohy. „Sakra, musím jít. Asi přijdu pozdě na poradu.“

„Ohledně tvé cukrárny? Pošli mi fotky i odtamtud!“

„Jo, panebože, měj se.“

Zavěsila jsem a začala pobíhat po bytě jako šílená. Štvalo mě, že jsem si ty e-maily nepřečetla už ráno. Pracovali jsme nonstop, aby bylo do otevření vše hotové. Vzít si den volna nepřicházelo v úvahu. Rozevřela jsem dveře šatníku a prozkoumala možnosti.

Vytáhla jsem květované šaty krémové barvy s koralovými pivoňkami a doplnila je malou birkinkou ve stejné barvě, do které jsem si vhodila několik líčidel. Kabelky jsem obvykle nenosila. Mobil, kreditní karty a doklady jsem si vždycky jen nacpala do podprsenky, ale dneska si tam s kabelkou budu připadat, jako že tam patřím. Potom jsem Palomě odpověděla.

Já: Děkuju! Ten e-mail jsem si přečetla až teď a ještě jsem doma. Jsou tam už všichni?

Paloma: Ano. Rita všem rozeslala i textovky, ale mrkla jsem se a nejsi v seznamu adresátů. Tak si pospěš.

„Jasně že mě vynechala v seznamu adresátů,“ postěžovala jsem si. Bylo mi jedno, co kdo říká, Rita mě nenáviděla. Radši jsem na to ani nemyslela. Moje sebevědomí nepotřebovalo dalšího člověka, na kterého by si mělo dávat pozor. Právě proto jsem se odstěhovala od sestry a mámy.

Objednala jsem si uber a oblékla si šaty. Neměla jsem čas si je vyžehlit. S natáčením vlasů jsem se neobtěžovala, jen jsem si do nich nanesla trochu tužidla a nechala své přirozené vlny volně viset. Poté jsem si korektorem zamaskovala pihy, nanesla červenou rtěnku a vrhla se na dobarvení řas. Pak jsem seběhla několik pater schodů a venku počkala na uber.

Já: No, aspoň že mi konečně schválila růžovou pohovku.

Paloma: Vážně?? To je skvělé! Až dorazíš, povíš mi o tom. Už jsi vyjela? Zrovna přišel Dominic Hardy a ty víš, jaký je.

Já: Nevadí. Je vás tam hodně. Určitě si ničeho nevšimne.

Paloma: Ten si všimne všeho. Například včera těch mých růžových zkušebních kabinek.

Povzdechla jsem si. No, mě si ale za celý uplynulý měsíc nevšiml ani jednou, že? Takže člověk musí doufat.

Já: Strašně ti je závidím. Mají přesně ten perfektní růžový odstín, jaký jsem chtěla pro svou cukrárnu.

Paloma: Ano, ale můj obchod je na promenádě.

Tvůj je přímo v lobby hotelu, Claro. Navíc mi není co závidět. Pořád přemýšlím, jestli bych neměla tu barvu změnit, protože na ni snad celou věčnost zíral.

Věděla jsem, že chodí i na další místa resortu, aby zjistil, jak tam probíhají přípravy. Paloma z toho byla vždycky na prášky.

Já: Řekl ti ale, že se mu to líbí. Neopovažuj se je vyměnit.

Paloma: No, dobře. A stejně to udělat nemůžu, protože když už něco pochválí, člověk si toho musí považovat.

Nasedla jsem do uberu a řidiči řekla, aby mě co nejrychleji odvezl do resortu Pacific Coast. Při pohledu na ucpanou silnici jsem si povzdechla. V žádném případě to tam nestihnu včas, leda by se kolony mezi námi rozevřely jako Rudé moře. Tak jsem se řidiče ptala na jeho život, abych nám zkrátila čas, a dozvěděla jsem se, že má tři děti. Cestou jsem se snažila zapamatovat si všechny zatačky pro případ, že bych se někdy v budoucnu rozhodla jezdit do práce na kole. Na garážovém výprodeji jsem objevila jedno hezounké staré modrozelené kolo.

„Doprava bývá o víkendu klidná, ale tohle je tedy něco,“ postěžoval si řidič, když jsme zastavili v koloně. „Nechcete odvézt do zadní části resortu? Jinak to asi potrvá.“

„Bylo by to tak rychlejší?“ zeptala jsem se.

„Možná. Mohla byste budovu obejít a nemusela tu sedět v koloně.“

Přikývla jsem. Říkala jsem si, že mám pořád šanci. Párkrát jsem se po resortu snažila najít cestu, ale ve většině případů jsem se ztratila, tak jsem se držela blízko cukrárny a lobby, kde mě bylo potřeba.

Svou chybu jsem si uvědomila hned, jak jsem vystoupila z uberu. Auto odjelo a nechalo mě tu stát u úchvatné, avšak neskutečně rozlehlé bílé budovy, jež se tyčila nad oceánem. Připadala jsem si vedle ní maličká. Pokaždé mi pohled na ni bral dech.

Dominic Hardy byl sice kretén, ovšem taky génius a brilantní umělec. Nikdy se svými úspěchy nechlubil, ale ani nemusel. Byl to ten zdaleka nejnabručenější, nejnepříjemnější, nejnesnesitelnější chlap, jakého jsem kdy poznala, jeho názoru si však všichni vážili. Dokonce i já. Proti dokonalosti se nedá nic říct. Jeho práce mluvila sama za sebe a za něj mluvili všichni ostatní.

Spousta časopisů.

Celá řada ocenění.

Resorty, které navrhl pro impérium HEAT, neměly sobě rovného.

Stála jsem ze strany budovy, ale i tady bylo zřejmé, že si pro sebe zabrala celé bloky pozemků. Kolona se ani nehnula, ovšem pod horkým kalifornským sluncem mi to pěšky bude nejspíš trvat stejně dlouho jako autem. Už teď jsem měla nateklé kotníky z toho, jak jsem dlouho stála na nohách. Občas se mi to stávalo.

S povzdechem jsem si povytáhla šaty. Myslela jsem, že mi to bude v krémové, béžové a korálové barvě slušet. Teď jsem litovala, že jsem se rozhodla pro maxišaty. Sice byly vzdušné, ale při rychlé chůzi se mi všude pletly.

Celá zpcená jsem vpadla do lobby. Malá birkinka se mi houpala u boku. Doufala jsem, že zatím stihli jen úvod. Jasně že se otočné dveře neotevíraly dost rychle. Vrazila jsem do nich mnohem silněji, než by se mi líbilo. Všichni ke mně zaletěli pohledem, aniž by odvrátili hlavy od toho nejdůležitějšího muže ze všech.

Dominic Hardy stál před nimi vysoký, sebevědomý a jako vždy v obleku. Zvykla jsem si ho v něm vídat, kdykoli procházel kolem mé cukrárny. Sako mu dokonale obepínalo hrud' a zdůrazňovalo široká ramena. Klopy mu rámovaly trup a přitahovaly pozornost k jeho vypracované postavě. Vypadal noblesně.

A taky podrážděně.

Přimhouřil na mě zelené oči a v čelisti porostlé strništěm, jež mu dodávalo na drsnosti, mu zacukal sval. Moje tělo mě zradilo, protože jsem tu jen stála, snažila se neslintat a prosila kolena, ať pode mnou nepoklesnou.

„No,“ nesl se přes lobby jeho silný, hluboký hlas. „Je milé, že jste se k nám připojila, slečno Miltonová.“

Takže najednou si mě všiml? Výborně. Doběhla jsem k místu, které mi Paloma držela, a zamumlala omluvu.

„Doufejme, že v den, kdy se naše restaurace, obchody a cukrárny otevřou, od nikoho omluvu nebudeme muset poslouchat.“ Měl na ten rýpanec právo. Proto jsem přikývla, aniž bych k němu zvedla hlavu, a doufala jsem, že se pode mnou otevře zem a pohlítí mě.

Naštěstí přešel k tématu schůze. „Mějte na paměti, že by bylo ideální, kdybyste zkoordinovali otevírací hodiny. Slečno Miltonová, prosím, promluvte si se